

20.9.-13.10.2019 KANDINÄYTTELY BFA EXHIBITION

EXHIBITION
LABORATORY

KUVATAIDE-
AKATEMIA
X TAIDEYLIOPISTO

SELAILUKAPPALE / SAMPLE

www.exhibitionlaboratory.fi/nayttely/kandinayttely-2019

MIINA AHO

1990 / Hämeenlinna

Palasin kotieni luokse ja otin niistä jälkiä mukaani.

Näyttelyssä on esillä kymmenen vedoksen sarja, joka on kokoelma hierrepiirroksia kotitalojen pinnoista. Työskentelyn lähtökohtina ovat olleet paluu ja keräily, paikan merkitys sekä jäljen tuottaminen. Lyijykynällä dokumentoidut jäljet toimivat pohjamateriaalina kuville, jotka liikkuvat piirroksen ja taidegrafiikan välimaastossa. Teoksen työstäminen on ollut tutkimusmatka pintoihin sekä omiin muistoihin.

I came back to these homes of mine and took traces of them with me.

The exhibition presents a series of ten prints, which comprise a collection of frottages based on the surfaces of private homes. The works are based on the idea of coming back and collecting, the significance of a place and the production of a trace. The traces are documented with a pencil, and they serve as background material for pictures that are situated somewhere between drawing and printmaking. Working on the project has been an exploration into surfaces and personal memories.

AINO AUTERE

1992 / Jyväskylä

Baby I just want you to be happy when we meet on videosta ja keramiikkaveistoksista koostuva installaatio. Teos käsittelee kokemuksia escort ja sugardating -kulttuurista, niiden sisällä syntyvien ihmissuhteiden luonteesta sekä vaikutuksista identiteettiin ja seksuaalisuuteen.

Baby I just want you to be happy when we meet is an installation that consists of ceramic sculptures and video. The work examines experiences in the escort and sugardating culture, relationships that are created within the scene, and their impact on one's identity and sexuality.

IGNAT BURDO

1991 / Valparaíso, Chile

He eivät tarvitse sinua, tajusit sen jo ennen kuin he ilmoittivat sinulle, merkitsit päivämäärän kalenteriisi ja astuit nuolen lailla sisään. Kun yritit, ajattelit, anteeksi kun olen myöhässä, mutta huoneessa ei ollut ketään, vaikka ulkona näytti olevan aamu, valot olivat päällä. Suljit oven ja aamunkoitteessa se oli avoinna. Lähdin aikaisin ja unohdin paperin, jolla osoite oli, se putosi väliin. Nosti laukun, pysähdyit hitaasti, he odottivat kymmenen minuuttia, aloittivat ilman sinua, palautit avaimet, näit sen olevan poissa, puhdistit jättämäsi tahran syljellä. Heräsit deodorantin hajuun.

They didn't need you, you realised before they notified you, on the calendar you marked a date and like an arrow you entered...

When you tried, you thought, sorry for being late but there was no one inside the room, although it seemed morning outside, the lights were on. You closed the door and at dawn it was open. I left early and forgot the paper where the address was fell in between and picked up a purse, you stopped slowly, they waited for ten minutes, they started without you, you returned the key, you saw how it was gone, with saliva you cleaned the stain you left. Again, you woke up in the deodorant smell.

LINDA CIESIELSKI

Yhdysvallat / USA

Kolme ääntä

Konkelo on vanha suomalainen sana, jonka harvoin kuulee kaupunkilaisen suusta. Sana tarkoittaa kaatunutta puuta, joka on takertunut pystyssä olevan puun oksiin. Pienikin tuulenvire saa puut hankautumaan toisiaan vasten, mikä tuottaa aivan omanlaisensa äänen. *Konkelon* kaltaisen sanan olemassaolo kertoo omaa kieltään kulttuurista, joka on kytköksissä metsään ja metsänhoitoon, mutta myös kuuntelemiseen. Puu, joka lepää toista puuta vasten, kertoo kiireettömästä, hitaasti muuttuvasta metsästä.

Mitkä äänet katoavat kiireisessä teollisuusmetsässä? Maisema, joka koostuu toinen toisensa jälkeen kohoavista mäennyistä ja koivuista, on vailla tietynlaisia *ääniä*.

Linda on kehittänyt ja rakentanut kolmen eri puulajin (koivun, haavan ja vaahteran) sisään soittimia, joiden avulla saavutetaan moniääninen kuoro.

Lindan video- ja veistosinstallaatiossa tarkastellaan puiden luonnollisen rytmin nopeutta, ihmisten kykyä kuunnella sekä musiikkia, laulua ja sitkeyttä, jotka kumpuavat monimuotoisuudesta.

Koulutukseltaan Linda on maisema-arkkitehti ja kaupunkisuunnittelija, ja hän on työskennellyt ilmastonmuutoskysymysten, vesitalouden ja taajamametsien hoidon parissa. Opiskelu taidekoulussa on tarjonnut hänelle uuden, erilaisen näkökulman sekä mahdollisuuden kehittyä paremmaksi tarinankertojaksi.

Three voices

Konkelo, an old Finnish word rarely used by urbanites, describes when a fallen tree is caught in the limbs of a standing tree. Even in low winds, the trees rub against each other producing a distinct sound, or *ääni*, a voice. The existence of the word *konkelo* implies a culture connected to forests, forestry, as well as one of listening. The phenomenon of one tree remaining stuck in another implies an unrushed forest, slowly changing. In an industrial rushed forest, teollisuusmetsä, what sounds are lost? In a landscape of alternating monocultures of pine and birch, is the absence of certain *ääniä*, sounds, voices, votes.

Through instruments that Linda invented and built within three different cut trees, koivu (birch), haapa (aspen) and vaahtera (maple), comes a chorus of diversity.

Linda's video and sculpture installation, explores the pace of trees' natural rhythms, humans' capacity to listen, and the music, song and resilience that comes from diversity.

Trained as a landscape architect and city planner, Linda has worked on climate change planning, water resource management and urban forestry issues. Art school provided her a different perspective and opportunity to become a better storyteller.

VENLA EKEBOM

1995 / Helsinki

Jotkut pelot ovat kuin dinosauruksia. Niiden varjot asuvat mieleemme syvimmissä uumenissa, vaikka itse pelon alkusyytä ei enää olisi olemassa. Ne ovat poissa, niin kuin dinosaurukset.

Pelko-aiheisissa teoksissani käsittelen ihmisten aiheuttamaa maailmanloppua, mutta viittaan sillä myös omaan henkilökohtaiseen maailmanloppuuni.

Some fears are like dinosaurs. Their shadows live within the most shrouded depths of our minds, even if their cause no longer existed. They are gone like the dinosaurs.

In my works on fear, I examine the anthropogenic apocalypse, but I also make reference to my personal apocalypse.

PAOLA GUZMÁN FIGUEROA

1992 / Bogotá, Colombia

Aikamatka: Hyvät naiset ja herrat, olemme juuri laskeutuneet El Doradon lentokentälle Bogotáan. Kello on 16 paikallista aikaa ja lämpötila 17 C°. Pitäkää istuinvyönne kiinnitettynä, kunnes merkkivalo on sammunut. Pitäkää matkapuhelimenne lentotilassa...

Kun muutin Kolumbiasta Suomeen vuonna 2013, jätin kotiini akvaarion. Suomessa viettämieni vuosien aikana tämä akvaario on pysynyt mielessäni ja ohjannut elämäni, haaveitani ja alitajuntaani.

Time travel: Ladies and gentlemen, we have just landed at the El Dorado airport in Bogotá, it is 4 p.m. and the temperature is 17 degrees Celsius. Please keep your seat belt fastened until the signal light is switched off, please keep your phones in flight mode...

When I came to Finland in 2013, I left an aquarium at my home in Colombia. Over the years of living in Finland the aquarium has followed me in spirit, it has navigated in my life, dreams and subconscious.

SHIRIN HOTTA

1979

joki rannalla
sukeltaa pohjaan
oletko sinä rannalla?
syvällä pohjassa
linnun lento
ja miehen nenä
näyttävät jokseenkin samalta
etsin sinua
ihan totta
en vain nouse pintaan
-99

joskus on samanlaista
sisällä vai ulkona
värit piirtävät viivan
joka tiivistyy
miten milloinkin
jotain sinistä suussa
jotain sinistä puussa
-19

the river on the shore
dives into the bottom
are you on the shore?
deep in the bottom
a bird's flight
and a man's nose
look quite alike
I'm searching for you
I really am
I just can't come to the surface
-99

sometimes it's all the same
inside or out
the colours draw a line
which becomes condensed
any which way
something blue in the mouth
something blue in the south
-19

JO KJAERGAARD

Teos on monikanavainen ääni-installaatio, jossa 14 kaiutinta on asennettu puisen sipulikupolin ympärille. Teoksen monikanavaisuus ilmentää eri äänien ja mielipiteiden monimuotoisuutta – sitä kirjavuutta, joka usein unohtetaan eurooppakeskeisessä diskurssissa – sekä eri kulttuuriteita käsittelevän koulutuksen puutetta ja patriarkaalisia ja kansallismielisiä rakenteita, jotka ovat osana yhteiskuntaa, jossa taiteilija varttui ja suoritti yliopistotutkintonsa. Teos kutsuu katsojan keholliselle matkalle äänen fyysisyyden pariin ja kannustaa tarkastelemaan ihmisen tuottamia ääniä, kieltä sekä aiheita, joista vaietaan tai jotka jätetään huomiotta hyväksikäyttöön perustuvassa tuotantojärjestelmässä.

Taiteilijat: Leydi Giney Uyaban, Arash AK, Chen Yi wen, Yi shuo, Suva Deep Das, Chan Jung Yen, Seham Hamuti ja Jo Kjaergaard.

Installaatio sisältää teoksessa mukana olevien taiteilijoiden tuottamia ääniä.

Teos sai alkunsa yhteistyössä nyt jo edesmenneen Tarmo Häkkisen kanssa, jolle se on myös omistettu. Hän näytti, kuinka äänet voivat saada kehon oppimaan ja unohtamaan, kunhan vain malttaa kuunnella.

The work is a multichannel sound installation with 14 speakers, arranged around the structure of a wooden onion dome. The medium is specifically multichannel so as to express multitudes of voices and opinions, a diversity that is often neglected due to a Eurocentric discourse, lack of education about cultures, and patriarchal and nationalist structures implemented within society and institutions where the artist grew up and got her university degree. The work invites the viewer to a bodily journey within the physicality of sound, to reflect upon the sounds and language that humans express, and the subjects which are being silenced or ignored in an abusive system of production.

Artists: Leydi Giney Uyaban, Arash AK, Chen Yi wen, Yi shuo, Suva Deep Das, Chan Jung Yen, Seham Hamuti and Jo Kjaergaard.

The installation includes sounds produced by various artists who engage with their voice.

The piece was initiated with, and is now a tribute to, the late Tarmo Häkkinen, who showed how sounds can make the body learn and unlearn by listening.

VEERA KOPSALA

1991 / Nurmijärvi

RUNKO

”Se on semmoinen homma, että jos mä haluan jotain, mä haluan sen heti. Ei ole mitään kohta tai huomenna hetkeä. Haluan sut niin kuin mä haluan kaupan berliininmunkin tai oikeastaan kaupan jokaisen berliininmunkin tai oikeastaan jokaisen kaupan jokaisen munkin ekstra täytteellä ja ekstra kuorrutuksella. Ne odottaa mua mun keittiön pöydällä.

Siellä mä olen, siellä toisessa tilassa, jossa ei ole rajoituksia, ei rajoja joita tulisi rikkoa tai rajoja joita ei saisi rikkoa. Siellä on vain minä ja ne munkit. Maailma, jossa olisi vain minä ja munkkeja ei kuulosta mun mielestä yhtään huonolle idealle.”

Esitys on kehollinen, kuvallinen ja runollinen tutkielma. Se on kuvaus haluista ja nautinnosta sekä niihin liittyvästä häpeästä, pakonomaisesta tarpeesta suorittaa sekä inhimillisestä heikkoudesta.

Teoksen lähtökohtana on toiminut kirjoittamani tekstimateriaali, jossa olen purkanut auki syömishäiriön ja seksuaalisuuden samankaltaista logiikkaa.

Lisätiedot ja liput esitykseen:

<https://www.uniarts.fi/tapahtumat/08082019-1024/runko>

FRAME

“The thing is that if I want to have something, I want it now. There’s no ‘in a minute’ or ‘tomorrow’. I want you just like I want the glazed doughnut in the store, or rather every doughnut in every store with extra filling and glazing. They are waiting for me on the kitchen table.

There I am, in the other space with no restrictions, no lines that I should cross or boundaries that I’m not allowed to break. There’s just me and the doughnuts. A world with only doughnuts and myself doesn’t sound at all like a bad idea.”

The performance is a corporeal, graphic and poetic study. It is a description of desires and pleasure as well as the shame associated with them, the compulsive need to achieve, and human weakness.

The work is based on texts that I have written, which delve into the similarities in the logic behind eating disorders and sexuality.

More information & tickets:

<https://www.uniarts.fi/tapahtumat/08082019-1024/runko>

AMANDA LONO

1

Synnytys oli 1. tammikuuta. Pääsin paikallislehteen yhtenä vuoden ensimmäisistä vastasyntyneistä.

Mutta sitä ei tapahtunutkaan, sillä tulin maailmaan vasta kolmen päivän kuluttua.

– opimme usein, ettei huomiota tule kääntää liiaksi pois subjektista,

– se on vaikeaa, sillä otat riskin tulla korvatuksi, ajalehtien itsevarmuuden ja ehdollisen riittävyuden tunteen välillä.

2

tunnustuksellinen teos maskottipukuun sonnustautuneesta taustatanssijasta nimeltään *pacifier*.

– yrity maailman haitoista

Oma taistelu pakottaa tuhoamaan sen sijaan, että rauhoittaisi päähenkilön.

—

1

The birth was on January 1st. I made it to the local newspaper as one of the first neonates of the year.

Anyway, it didn’t happen, I came three days after.

– we often learn we can’t draw too much attention away from the main subject,

– it’s hard because you put yourself at risk of being replaced, lingering in the middle of self-assurance and conditional sufficiency.

2

confessional work about a back-up dancer in a mascot costume named *pacifier*.

– corporate issues

Own battle forces to destroy instead of calming the lead.

EETI PIIROINEN

Mulla oli semmonen fiilis et halusin selvittää et mikä vois olla semmonen duuni tai työskentelytapa josta tulis mulle enimmäkseen vaan hyviä filiksiä, joka jotenki sytyttäis mua ja pitäis mut liikkeessä ja innostais mua. Tiesin et sen pitää olla jollain perustavalla tavalla queeria, mut se ei voinut olla tekstilähtöstä koska en halunnut keskustella henkilökohtaisia asioita lähestyvistä teksteistä ei-queerien opettajien ja opiskelijoiden kanssa.

Sit siirryin näihin objekteihin ja niiden tekemiseen. Aattelin et tässä voi olla jotain johon tarrata sellasellekin joka ei ite oo queer, ja siten olisin enemmän turvassa koulussa kritiikkitilanteessa, kun voitais vaan jutella että hmm tuleeko sullekin semmonen olo et haluisit astua ton veistoksen päälle tai liu'uttaa kättä sen pinnalla tai ottaa ton toisen ja kävellä metallisen verkkoaidan viertä ja kuljettaa sitä keppiveistosta sen pintaa pitkin.

Ja sit siinä cishetkamuille vähemmän vieraannuttavassa mediumissa olis kuitenkin samalla niitä queereja sisältöjä ja merkityksiä, jotka tekis teoksista itelle tärkeitä ja inklusiivisia.

Työskentelyn mahdollistivat vitun ihana Tami T, jonka levy High Pitched and Moist oli hellivä kaikissa tilanteissa, Planningtorock, joka oli aina kannatteleva ja innostava, sekä podcastit Queer As Fact ja Trans Enough.

I had a feeling I wanted to find out what was the kind of work or way of working that would consistently make me feel excited and keep me inspired. I knew it had to be queer in some profound way, but it couldn't be text based 'cause I didn't want to discuss texts drawing near my personal experience with the non-queer teachers and students.

Then I started to focus on these objects and begun working on them. I thought here could be something enticing also for someone who is not queer themselves, and so I would be more safe in a seminar setting at school where we could just go on like hmm, do you also get the feeling you'd like to step on this sculpture or run your hand over its surface or take that one and walk alongside a wire mesh fence and slide the stick sculpture along its grid as you go.

And in that medium that would be less alienating for my cishet buddies, there would still be queer meanings and substance that would make the works feel enjoyable, important and inclusive to me.

The working process was made possible by the fan-fucking-tastic Tami T, whose record High Pitched and Moist comforted me every step of the way, Planningtorock, who was always supportive and inspiring, and the podcasts Queer as Fact and Trans Enough.

MAIJA REPO

1984 / Lappeenranta

2. heinäkuuta 1974

Kaikki me olemme odottaneet, ehkä sietämättömänkin kauan. Mutta asiat aina menevät sillä tavalla. Ja sitten äkkiä tie on avoin, ja henki ja koko olento iloitsee.

Äiti Maria Normanbylainen
Kirkas pimeys: Kirjeitä.

Unessa talo on tulessa. Talo palaa, se on täynnä punaisia kukkia. Palon jäljiltä maa alkaa kasvaa kanervia. Kanervia on kaikkialla.

Teos käsittelee kiertokulkua, uudistumista, uuden syntymää - ilmestyksiä.

—

2 July, 1974

We have all waited, perhaps past endurance. But things always happen like that. And then suddenly, the way is free and the spirit and whole being rejoices.

Mother Maria of Normanby
Mother Maria: Her Life in Letters (1979)

In the dream, the house is on fire. The house is burning, and it is full of red flowers. After the fire dies down, heathers start to grow. There are heathers everywhere.

The painting installation examines a cycle, renewal, new beginning - revelations.

PAVEL ROTTS

1982 / Petrozavodsk, Karelia, USSR

Synnyin Neuvostoliitossa vuonna 1982. Kun olin kolmen vanha, perheemme muutti Luostari-nimiseen pieneen varuskuntakaupunkiin, joka sijaitsi Napapiirin pohjoispuolella Petšenga-nimisellä alueella. Isäni työskenteli siellä armeijan palveluksessa. Muistan, kuinka hän näytti minulle kotimme ikkunasta näkyvää Norjan rajaa. Varhaisimmat tietoiset muistoni ovat juuri Petšengasta. Näiden muistojen tukena on vain muutama isäni ottama diakuva. Ymmärsin vasta aikuisiällä paljon myöhemmin, että Petšenga on itse asiassa Petsamo – Suomen jatkosodassa menettämä ”itäinen käsivarsi”.

Olemme kaikki kokeneet lapsuuden ja joskus unelmoimme, että saisimme palata sinne. Historiankirjoituksessa muistot kohtaavat politiikan. Kun muistelen Petsamoa, vaihdan asukkaan näkökulman maahanmuuttajan näkökulmaksi, mittakaavan kollektiivisesta henkilökohtaiseksi, intention militarismista nostalgiaksi. Palataan takaisin Petsamoon!

Tarkastelen työssäni Neuvostoliiton perintöä, kollektiivista ja henkilökohtaista muistia, historian traumoja, kulttuuri-identiteettiä sekä yksittäisen persoonan asemaa historiallisessa kontekstissa. Minulle on keskeistä lähestyä käyttämiäni materiaaleja leikkisästi, vaikka työskentelenkin vakavien aiheiden parissa.

I was born in the Soviet Union in 1982. When I was three years old, my family moved to the small military town called Luostari, which is situated beyond the polar circle in an area called Pechenga. My father served in the army there. I remember how he used to show me the Norwegian border from our window. My very first conscious memories are from Pechenga. Those memories are only supported by very few photo slides taken by my father. It's only much later, as an adult, that I've found out that Pechenga is actually Petsamo – “the eastern arm” lost by Finland after the Continuation War.

We all have a childhood and sometimes we dream about going back there. History is an area where memory meets politics. Recalling Petsamo, I'm changing my viewpoint from an occupant to an immigrant, the scale from the collective to the personal, the intention from militarism to nostalgia. Let's go back to Petsamo!

In my practice, I explore the legacy of the Soviet Union, the collective and the personal memory, historical trauma, the cultural identity and the position of a single personality in historical context. I find it crucial to keep a playful approach when working with the material despite the serious topics.

OSKARI RUUSKA

1994 / Helsinki

Esitys prosessista materiaalisuuksien kanssa metsässä

Valokuvasarja *Esitys prosessista saven kanssa metsässä* on jatkumoa taiteelliselle (yhteis)työlle, jossa olen työskennellyt märän saven kanssa. Esityksellisissä installaatioteoksissa savi on muuttanut muotoaan näyttelyn tai erilaisten tapahtumien aikana. Kandinäyttelyä varten halusin työskennellä materiaalisuuksien kanssa voimaa pursuavassa ympäristössä.

Jätin 30kg savea metsään.

Presentation of a process with materialities in the woods

The photography series *Presentation of a process with clay in the woods* continues my artistic work (or collaboration) with wet clay. The performative installations show how the form of clay changes during an exhibition or an event. For the BFA degree show, I wanted to work with different kinds of materialities in a vibrant environment.

I left 30kg of clay into the woods.

KERTTU SAALI

1994 / Helsinki

Olen huomaamattani luonut pienen joukon ystäviä. Tunnistan niiden halun tukea toisiaan. Ne toimivat osana tiivistä joukkoa, jossa pyrkimyksenä on paljastaa toistensa parhaat puolet.

Kukin niistä on kuitenkin kyllin vahva pärjäämään omillaan.

Kandinäyttelyssä esillä oleva teoskokonaisuuteni muodostuu sarjasta öljyvärimalauksia, joista jokainen on syntynyt yrityksestä ratkaista jokin ongelma. Maalatesani minulla ei ole koskaan suunnitelmaa, mutta pyrkimykseni on pukea jokaiselle parhaat päälle.

Teos on valmis, kun se ei kaipaa enää apua tekijältään.

I have gained a small group of friends without even taking notice. I can recognise their desire to support one another. They form a tight group, where everyone wants to get the best out of each other.

Nevertheless, each person is strong enough to cope on their own.

The ensemble of works that I present in the BFA degree show consists of a series of oil paintings, each of which have arisen from a need to solve a problem. I never paint according to plan, but I always try to show everyone at their best.

The work is finished when it no longer needs help from its creator.

VERNERI SALONEN

1989 / Tampere

Tahdoin polkea polkupyörällä Berliiniin ja sitä varten piti varustautua. Katsoin vinkit netistä ja luin Osmo Soininvaaran Fillarilla Nizzaan -kirjan. Ostin teltan, pehmusetut pyöräilyshortsit, kumisen allastulpan jne. Eräänä iltana kävin iltakävelyllä ja löysin sopivan pyörän rungon metsästä.

Kesäkuun alussa hyppäsin satulaan.

Päivät kuluivat ruokaa ja yösijaa etsien. Näin paljon banaaleja näkyjä. Lintu rakensi pesänsä pyöräni satulan alle, hukkasin luottokorttini Liettuassa, Kaliningradissa en löytänyt perille minnekään, koska en ymmärrä kyrilistä kirjaimistoa. Jouduin kaksi kertaa ensiapuun Puolassa, he taas eivät ymmärtäneet minua. Lintu hylkäsi pesän munimatta munaakaan. Perillä Berliinissä valokuvasin numeroituja puita. Niitä on kuulemma noin 440 000 ja jokaisella on oma hoitosuunnitelma.

Näyttely koostuu kolmesta installaatiosta, joiden yhteyteen on järjestetty interaktiivinen keräys Luonnonperintösäätiön Taiteen Metsä -kampanjalle. Lisäksi näyttelyn avajaisissa nähdään koko illan kestävä *Lisätyn todellisuuden hyttynen* -performanssi.

I wanted to embark on a bike ride to Berlin, and I needed to make some preparations for it. I checked some tips online and bought Osmo Soininvaara's book "Cycling to Nice". Then I bought a tent, padded bicycle shorts, a rubber basin plug etc. One evening I went out for a walk in a forest and found a bike frame that seemed adequate for my needs. In early June, I jumped into the saddle.

I spent my days looking for food and shelter. There were so many banal sights that I saw. A bird built a nest underneath the saddle, I lost my credit card in Lithuania, and I could not find my way around in Kaliningrad because I could not read the Cyrillic alphabet. The bird eventually left its nest without laying a single egg. When I arrived in Berlin, I took photographs of trees that had been numbered. I was told that there were altogether 440,000 trees and that each tree had an individual fostering plan.

The exhibition consists of three installations, which are accompanied by an interactive fundraising for the *Taitteen Metsä* ('Forest for Art') campaign organised by the Finnish National Heritage Foundation. The opening of the exhibition will also feature an evening-long performance called *AR-Mosquito*.

ALEKSI SALMINEN

video n. 35 min

Engelma ei ole vain loputtomat autojonot vaan se miten paskasti ihmiset kuluttavat aikaansa.

The problem is not only the everlasting queue of cars but how we consume the time of our lives.

EETU SIHVONEN

1994 / Kotka

Gone Fishing (Wrought 7) on osa *Wrought*-sarjaa, joka koostuu 3D renderöidyistä kuvista ja videoista.

Gone Fishing (Wrought 7) är en del av *Wrought*-serien, som består av 3D renderade bilder och videon.

Gone Fishing (Wrought 7) is part of the *Wrought* series, which consists of 3D rendered images and videos.

LASSE VAIRIO

1966 / Helsinki

Med tunga steg trampar de över min himmel. Glatt leende, som om de vore besatta av att vara på next level. Jag har klor, men är på min vakt. Det kliar i ryggen. En förändring i havsvattenståndet får mig i rörelse. Jag vill upp. Till varje pris. Vi ropar till er ifrån skalet: skingra er! Här finns inget att se!

Jag filmar, framkallar och samlar intryck från det dagliga livet. Förkastar paradiset. Hittar istället modellen för parasiten.

Raskain askelin he kulkevat taivaani päällä. Iloisesti hymyillen, kuin riivattuja olemaan next level:illä. Minulla on kynnet, mutta olen varuillani. Selkään kutiaa. Muutos merenpinnan korkeudessa saa minut liikkeelle. Tahdon ylös. Hinnalla millä hyvänsä. Huudamme teille kuores-tamme: hajaantukaa! Täällä ei ole mitään nähtävää!

Elokuvaan, kehitän ja kerään vaikutelmia jokapäiväisestä elämästä. Hylkään paratiisin. Tilalle otan mallin parasiitin.

Live-cinema performanssi Mitt hem under ytan / Kotini pinnan alla. 5 esitystä, kesto 35 minuuttia.

Esitysajat: La 21.9. klo 18:30, ke 25.9. klo 18:30, la 28.9. klo 18:30, ke 9.10. klo 18:30 ja la 12.10 klo 18:30

With heavy steps they tramp on my heaven. Smiling happily, as if possessed to be on next level. I do have claws, but I am wary. My back is itching. A change in the sea level sets me in motion. I want to get up. At all costs. We are shouting at you from our shells: move along, there's nothing to see here!

I film, develop and collect impressions from everyday life. I'm abandoning paradise. I'll replace it with a model of a parasite.

Live-cinema performance Mitt hem under ytan /
Kotini pinnan alla. 5 performances, duration 35 mins.

Performance dates: Sat 21.9. 18:30, Wed 25.9. 18:30, Sat 28.9. 18:30, Wed 9.10. 18:30 & Sat 12.10 18:30

VALO VAIRIO

1989 / Helsinki

Maalaukset syntyvät värien ja muotojen muuttuessa kerroksissa. Työskentely on intuitiivista etsintää, nopeita, joskus arvaamattomia liikkeitä. Ajatus lentää tai vaeltaa vapaasti. Välillä hahmot hahmottuu ja elää, mennään kohti määränpäättä. Yhtäkkiä, tuleekin täyskäännös, hyppy tai pudotus tuntemattomaan. Yhden maalauksen valmistumisessa voi vierähtää hetki tai vuosia. Sitä ei voi ennalta aavistaa. Se ilmoittaa kyllä kun on valmis.

The paintings are created as changes take place in the different layers of colours and shapes. The working process is an intuitive exploration with rapid, sometimes unpredictable movements. Thoughts keep meandering and wandering around freely. At times, forms become recognizable and come to life, and the work starts to proceed towards a goal. Suddenly, however, the process can take a turn in the opposite direction, plunging or falling into the unknown. It may only take a moment, or several years, for a painting to become finished. It is impossible to tell in advance. It will let you know when it's done.

JADE VESTO

1994 / Hämeenlinna

When I'm Good I'm Very Good, When I'm God I'm Better on Jade Veston kolmiosainen videoteos, joka käsittelee unenomaisesti avautuvia taivaita ja tarvetta löytää jotain toismaailmaista itsestä ja muista. Teos sai alkunsa Veston herätessä unesta, jossa löysi omituisen lähteen ja pystyi sen vedessä ensimmäisen kerran olemaan mitä vaan.

"Annan mun lähteen veden viedä syvemmälle ja olen koko ajan enemmän ja enemmän parhaimmillani, sesongissa. Tiedän, että mun barokki-unelmat eivät ole enää vaan unia, vaan lähellä, horisontissa, muotoja valmiina tulemaan täytetyiksi ja käännettyiksi omalle kielelleni, jota moni ei vielä puhu. Ne unelmat ovat sotkuisia ja epäta-saisia ja ihan tässä, tässä!!!"

When I'm Good I'm Very Good, When I'm God I'm Better is a three-part video work by Jade Vesto. The work examines heavens that reveal themselves in a dreamlike way and a need to discover something otherworldly within others and yourself.

The work is based on Vesto's dream, where she discovered a strange spring. When she entered the water, she realised, for the first time ever, that she could be anything she wanted.

"Let the water in my spring take me to even greater depths, so that I will be increasingly at my best, in season. I know that my baroque fantasies are no longer just dreams; they are very close, in the horizon, forms that are ready to be filled and translated into my own language, which is not yet spoken by many. The dreams are messy and uneven and right here, here!!!"

YU CHUAN WANG

1993

Käsittelen teoksessani omia kokemuksiani eri kulttuureissa elämisestä, asioiden näkemisestä ja saman kysymyksen toistumisesta: "Mitä miehenä oleminen edellyttää?" Tarkastelen teokseni kautta sisälläni olevaa sekavuutta, joka on seurausta nykyajan kuvatulvasta ja maskuliinisuuden käsitteen polarisoitumisesta.

The work is a reflection of my personal experience of living in different cultures, seeing and being asked the same question, "What does it take to be a man?" Through the work, I try to investigate the confusion that takes place within myself, which is caused by the contemporary image stream and the polarised idea of masculinity.